

Štvrtok po 7. velkonočnej nedeli

Rozjímania na štvrtok po 7.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy sú: veľkosť
Božieho daru; Duch Svätý nás
vždy obnovuje; veľkomyselnosť
nás vyvádza zo strachu.

JEŽIŠ, ktorý z lásky ku každému
mužovi a každej žene išiel na kríž,
nás chce pozdvihnúť na výšku svojej
lásky. Pán nás chce istým spôsobom
postaviť na svoju úroveň, dať nám
všetko, čo má, všetko, čo dostal. Preto
nám ponúka svoju dôvernú s
Bohom Otcom. „Slávu, ktorú si ty dal
mne, ja som dal im“ (Jn 17, 22),
čítame v evanjeliu dnešnej svätej

Omše. Ježiš chce, aby Otec na nás hľadel s rovnakou hrdosťou, s akou on hľadá na neho. A aby sme zdedili celé toto dedičstvo, je dôležité predovšetkým pochopiť, „že Boh je dar, že nekoná tak, že berie, ale dáva. Prečo je to dôležité? Pretože náš spôsob bytia veriacich závisí od toho, ako chápeme Boha (...). Ak máme v srdci Boha, ktorý je darom, všetko sa mení. Ak si uvedomíme, že to, čím sme, je dar od neho, bezplatný a nezaslúžený, potom by sme aj my chceli, aby sa samotný život stal darom“[1].

Ježiš nám dáva Ducha Svätého, darcu všetkých darov, lásku medzi Bohom Otcom a ním samým. A spolu s ním nám dáva jedno zo svojich ovocí: trpezlivosť, ktorá je veľkou odvahou tvárou v tvár ťažkostiam. Svätý Josemaría hovorieval: „Nezabúdaj, že mnoho veľkých vecí závisí od toho, či sa ty a ja správame tak, ako Boh chce“[2]. Boli sme povolaní prijať

nekonečnú lásku, ale často naše schopnosti nezodpovedajú túžbe po rozširovaní, ktorá bola daná nášmu srdcu. Často sa môžeme príliš sústrediť na svoje slabosti a hriechy. Duch Svätý nás však vždy pobáda, aby sme sa pozerali nahor, kontemplovali horizont, aby sme sa vstávali z našich pádov silnejší. Nie sú to len naše skutky, ktoré dobývajú svätosť, dokonca nie sú ani najdôležitejšie: je to Boh, ktorý spôsobuje, že naše odovzdanie, to malé horčičné zrnko, sa rozmnožuje a slúži na to, aby poskytlo prístrešie mnohým ľuďom.

„KEĎ ŽIVOT našich spoločenstiev prechádza obdobiami *ochabnutia*, keď sa uprednostňuje domáci pokoj pred Božou novosťou, je to zlé znamenie. Znamená to, že sa snažia ukryť pred vetrom Ducha. Keď

žijeme pre vlastné sebazachovanie a
nejdeme k tým, ktorí sú ďaleko, nie je
to dobré znamenie. Duch vane, ale
my spúšťame plachty. A predsa sme
tak často videli zázraky, ktoré sa
diali. Často práve v najtemnejších
obdobiach Duch priniesol
najžiarivejšiu svätosť. Pretože je
dušou Cirkvi, vždy ju oživuje
nádejou, naplňa radosťou, robí ju
plodnou novosťou, dáva jej výhonky
života. Ako keď sa v rodine narodí
dieťa: naruší harmonogram, nedá
spávať, ale prináša radosť, ktorá
obnovuje život, ženie ho dopredu,
rozširuje ho v láske. Takýmto
spôsobom Duch prináša Cirkvi *chuť
detstva*. Pôsobí nepretržité
znovuzrodenie. Oživuje lásku
začiatkov. Duch pripomína Cirkvi, že
napriek stáročným dejinám je stále
mladou ženou v dvadsiatich rokoch,
mladou nevestou, do ktorej je Pán
vášnivo zamilovaný. Neunavujme sa
preto pozývať Ducha do nášho

prostredia, vzývať ho pred našimi aktivitami: *Príď, Duchu Svätý*“[3].

Cirkev smeruje k Turícam v nádeji, že dosiahne tento dar. Chce byť naplnená trpezlivosťou: „Nehľad na naše hriechy, ale na vieru svojej Cirkvi a podľa svojho slova...“[4], hovoríme pri svätej Omši. Nechceme sa nechať rozptyľovať krátkozrakým pohľadom. Chceme upierať svoj pohľad na to, čo je definitívne, na to, čo nepominie, na Božiu lásku ku každému z nás. Svätý Josemaría nás vždy povzbudzoval, aby sme svoj pohľad upierali na horizont: „Nič nekontemplujte len ľudskými očami, dcéry a synovia moji. Nedívajte sa s nosom pritlačeným k stene, lebo potom uvidíte len kúsok múru, trochu zeme a špičky svojich topánok, ktoré ani nebudú čisté, lebo budú zašpinené prachom z cesty. Keď zdvihnete hlavu, uvidíte oblohu, modrú alebo zamračenú, ale čakajúcu na váš let. Prekážky

zmyselnosti, pýchy, márnivosti, slovom, ľudskej hlúposti, nie sú také vysoké, aby nám, ak nechceme, úplne zaslepili zrak“[5].

„OHLÁSIL SOM im tvoje meno a ešte ohlásim, aby láska, ktorou ma miluješ, bola v nich a aby som v nich bol ja“ (Jn 17, 26), pokračuje Ježiš v dnešnom evanjeliu. Niekedy je zarážajúce, ako si apoštoli, vyvolení Kristom od večnosti, niekedy veľmi neuvedomovali, čo sa okolo nich deje. V skutočnosti sme však často aj my takí, rozptýlení bezprostrednými vecami: „Náš život je často založený na logike mať, vlastniť, a nie dávať. Mnohí ľudia veria v Boha a obdivujú postavu Ježiša Krista, ale keď sa od nich žiada, aby sa vzdali niečoho zo seba, ustupujú, boja sa požiadaviek viery. Je tu strach, že sa budeme musieť vzdať niečoho krásneho, na

čo sme naviazaní; strach, že nasledovanie Krista nás pripraví o slobodu, o určité skúsenosti, o časť nás samých (...). Musíme vedieť rozpoznať, že stratiť niečo, ba dokonca stratiť seba samého pre pravého Boha, Boha lásky a života, je v skutočnosti ziskom, plnším nájdением seba samého. Tí, ktorí sa zverujú Ježišovi, zažívajú pokoj a radosť srdca už v tomto živote, ktoré nám svet nemôže dať, ani vziať, keď nám ich raz Boh dal. Preto sa oplatí nechať sa zasiahnuť ohňom Ducha Svätého“[6].

Opakom veľkomyselnosti je strach, bojazlivosť, túžba všetko si poistiť, nič neriskovať. Nechať sa premôcť strachom je to najľahšie, ale zároveň cítime, kam táto cesta vedie. Duch Svätý oslobodzuje naše srdcia uzamknuté v strachu. On premieňa náš život, ale robí to svojím vlastným spôsobom: „Premena Ducha je iná: nerobí revolúciu v živote okolo nás,

ale mení naše srdce; neoslobodzuje nás zrazu od problémov, ale robí nás vnútorne slobodnými, aby sme im mohli čeliť; nedáva nám všetko hneď, ale pomáha nám kráčať s dôverou (...). Ako to robí? Tým, že obnovuje srdce, premieňa nás z hriešnika na odpusteného. To je veľká zmena: z vinníkov nás robí spravodlivými, a tak sa všetko mení, pretože z otrokov hriechu sa stávame slobodnými, zo sluhov synmi, z odvrhnutých hodnotnými, zo sklamaných dúfajúcimi. Takto Duch Svätý spôsobuje, že sa v srdci znovuzrodí radosť, rozkvitne pokoj“[\[7\]](#).

„Velebí moja duša Pána“ (Lk 1, 46).
Prosme našu Matku, aby sme podobne ako ona objavili veľkosť Pána a nechali sa zapáliť ohňom Ducha a tak zapálili celú zem.

[1] František, *Homília*, 31-V-2020.

[2] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 755.

[3] František, *Homília*, 20-V-2018.

[4] *Rímsky Misál*.

[5] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 25-VI-1972.

[6] Benedikt XVI, *Homília*, 23-V-2010.

[7] František, *Homília*, 20-V-2018.